

En obekväm(are) sanning

Jag hade hört namnet många gånger förut, men aldrig varit tillräckligt klok att memorera det.

En blå sidenslipps var instucken innanför mannens urtvättade, svarta kavaj. Hans anletsdrag påminde mig starkt om Timothy Dalton, bara lite äldre... och blekare... och sorgsnare... och skalligare... och... När jag tänker efter så var han inte lik honom det minsta. Huden hängde slappt i mannens ansikte, han såg mera ut som ett uttorkat varanskin. En varan som varit på väg till ett viktigt möte och sedan bestämt sig för att lägga sig ned för att dö under en gassande sol.

Mannen satte upp ett krokigt finger i luften och en kypare uppenbarade sig.

”Åh, så det fanns tydligen något som föll herrarna i smaken tillsist?” i kyparens röst fanns en antydning till ironi fastän uttalandet mer kom som ett irriterat stönande. Vi hade ju trotsallt suttit här i en halvtimme utan att beställa något.

”Ja... jag tror nog att jag beställer en ny kypare” svarade mannen med en mörk, fast blick i kyparens ögon.

”Jag tar i alla fall en Golonka och en flaska vin” sköt jag genast in för att bryta den spända stämningen mellan de båda männen.

”Ehm, rött eller vitt?” harklade sig kyparen en smula stött.

”Rött tack... Italiensk Rioja” sade jag så vänligt jag kunde för att inte förarga honom ytterligare.

”Och har ni nu, min herre, bestämt er för vad ni vill ha?” sade han vänd mot min bordskamrat.

”Jag är djupt besviken på din attityd...” började mannen.

”... Men eftersom jag ändå befinner mig här nu så är det väl lika bra att jag tar och beställer något, ja. Har ni pannkakor? Inte? Då får jag nog ta och nöja mig med eran Ostronmeny istället” fortsatte han utan att röra en min och med blicken fortfarande djupt in i kyparens.

”Det var han som började” sade mannen innan jag han öppna munnen efter att kyparen gått sin väg. Jag såg hur mannens händer började fingra på glaset framför honom. De var magra och seniga. Hela han var mager som en sticka, med skinnet hängandes från kroppen. Det var ingen vacker syn precis, han kanske hade en sjukdom? För normalt så skulle folk inte vilja se ut sådär.

Även fast det var få gäster på restaurangen så tycktes dem vilja sitta så långt ifrån oss som möjligt. Jag antar att min bordskamrat uppfattade det så också. Men hur det än var så tycktes han inte bry sig.

Två stora tallrikar sattes ned framför oss med en ljudlig duns som fick mig att hoppa till. Jag hade inte lagt märke till kyparens återkomst. Mannen mittemot mig förvirrade mig kraftigt. Vem var han egentligen? Och varför hade han bjudit hit mig?

”Era tillbehör kommer strax” sade kyparen lite mer avspänt nu till den skallige.

”Danke schön”.

Var han tysk? Eller ville han bara spexa lite? Emellertid så talade han perfekt svenska, ingen som helst brytning alls.

Jag högg hungrigt in på svinsteken, den smakade gudomligt. Jag tittade upp och upptäckte att mannen stilla satt och betraktade mig.

”Är inte ni hungrig?” frågade jag efter att jag svalt min tugga.

”Jag är inte så särskilt hungrig för tillfället... Och jag gillar inte ostron” sade han efter ett tag.

”Nu förstår jag inte riktigt... Ni bjuder in mig på en restaurang utan att själv vara hungrig? Och ni

beställer ostron som ni inte ens gillar? Nu får ni vara så vänlig att förklara er”.

”Till att börja med kan du skipa ni:andet, säg gärna du till mig. Jag är väl ingen kunglighet heller?” svarade mannen lugnt.

”Men vem är du då? Varför har du bjudit hit mig?”.

”Bara lugn, allt kommer att få sin förklaring...”.

”... Mitt namn är Ignovald Dargos, men mina vänner kallar mig Mr Tie... Eller vänner och vänner förresten, det är nog inte den korrekta benämningen, men det kommer vi att komma in på senare...” Han gjorde en paus och höll upp lite av vinet i sitt glas. Han satte det intill munnen och drack.

Solen var på väg ned och lät sitt sista ljus färga mitt ansikte gult. Jag avskärmade strålarna med ena handen och slog ned blicken på mitt armbandsur. Visarna stod på tjugo minuter över sex och det var sensommar.

Mannen smackade med munnen och ställde ned glaset på bordet igen.

”Det här var banne mig det bästa vin jag druckit på länge” sade han.

”Ja, det var gott... Men fortsatt nu” manade jag på honom.

Han harklade sig och återupptog berättandet.

”Eeeehhh... Jo, du undrade varför du var här, eller hur? Själva restaurangen har ingen betydelse, jag valde den bara för att det är vad folk gör när man har viktiga saker att diskutera, man bjuder ut varandra för att det som man ska säga ska få en mottagligare effekt...”.

”Eeeehhh... Har du någonsin drömt dig in i ett annat liv, herr Pihl? Någon gång tänkt att du skulle vilja vara någon annan person någon annan stans?”

”Det har väl alla?” svarade jag lite förvånat.

”Jojo, men på riktigt fått för dig att du inte hör hemma här i den här stan eller i den här kroppen?”

”Nu när du nämner det så, så har jag faktiskt haft sådana starka känningar någon gång ibland. Men varför undrar du det?”.

”Är du beredd att höra sanningen, herr Pihl?”

”Ehm, ja” sade jag och ryckte på axlarna.

”Ditt namn är inte Leif Harry Waldemar Pihl... Nej, du heter egentligen Groferius Jolt och bor på Jatag, även känd som planeten Saturnus för ickevetande personer”.

”Så... Så vad du säger är att jag är en rymdvarelse? En Alien? Nu får du ge dig... Är det här ett slags skämt eller? Är du också en utomjording kanske?” sade jag skrattande.

”Är det så konstigt? Du kanske inte är en man som tror på liv bortom Tellus?”.

”Du får ursäkta mig, men nej det gör jag inte... Och om du nu är en sådan, hur har du då kommit hit? Var har du parkerat ditt rymdskepp?” jag skakade på huvudet och reste mig upp för att gå.

”Här... jag bjuder på den dyra måltiden, jag skulle känna mig som en dålig människa om jag lät en sådan instabil person betala så mycket pengar”.

”Men du är ingen människa...” sade mannen lugnt.

”Jag tänker inte sitta här och bli förolämpad längre, jag går nu, adjö”.

Mannen högg tag i min arm och fick mig att backa tillbaka några steg.

”Du är ingen människa...” upprepade han sig.

”... För skulle en människa någonsin kunna känna igen en sån här...?”. Mannen drog upp någonting litet och platt ur sin bröstficka och höll upp tingesten bara några centimeter från mina ögon. För min inre syn kunde jag för ett ögonblick urskilja något skeende. Kunde det vara mitt liv som passerade revy? Bilderna

försvann och jag kände hur mitt balanssinne sviktade.

”Vad... i hel... helvete... var... det där?” Lyckades jag få ur mig medan jag stod tungt lutad mot vårt bord. På något sätt hade jag känt igen föremålet, men på samma gång var det främmande för mig.

”Sätt dig ned... är du snäll. Det blir gemytligare på det sättet”.

Motvilligt backade jag mot stolen och dunsade ned på den.

Folk hade redan börjat avlägsna sig, förutom oss två satt det en liten familj på fyra personer långt in i ett av restaurangens hörn.

”Vad jag visade dig nu får icke komma till människornas kännedom, förstår du, så jag kan inte berätta det för dig just nu... Men det är av yttersta vikt att du blir medvetande om ditt sanna jag igen och att du sätts in i den rådande situationen”.

Ignovald hällde upp det sista av vinet i våra glas och gjorde en lugnande gest.

”Vad du måste förstå är att det alltså existerar rymdvarelser, eller Gopler, som vi föredrar att kalla oss... Jag är en sådan och du är en sådan...” började han.

”Det här med rymdskepp stämmer inte riktigt, i alla fall inte sådana som far i ljusets hastighet och sådant som i era Starwars-filmer. Nej vår utveckling av farkoster ligger ungefär på samma nivå som eran”.

”Men hur har du då kommit hit? Eller har du alltid bott här?” frågade jag uppgivet.

”Jag kom hit på samma sätt som du gjorde, fast det säger ju inte dig någonting... Du blev inte född här av din såkallade mamma... Nej du blev gapsonerad hit, en alltför invecklad och avancerad procedur att berätta om... Låt oss säga att det är en sorts transferens, även om det bara stämmer på en liten punkt...” Han höjde återigen sitt vinglas och drack.

Nu var stället tomt. Personalen började droppa av. Jag kollade på klockan och såg att den var fem över sju.

”Ni där... Ni vet väll att vi stänger om en timme?” ropade en svettig karl bakom disken.

Ignovald höjde sin hand och gjorde en gest med den som betydde att vi visste.

”Det råder oroligheter i galaxen...” fortsatte han.

”...Ett brett kometbälte har sitt intåg om ca en timme, och kommer med all säkerhet att träffa alla galaxens planeter och smula sönder dem som frasiga kakor... Våra forskare har låtit framföra meddelandet att vi alla är förlorade vid den tidpunkten, fem över åtta alltså”.

”Har ni alltså förklarat det för människorna här på Tellus? Och de andra runt om i galaxen, om det nu finns fler, vet dem något?” frågade jag.

”Tellusborna är oinformerade... de skulle ju ändå inte tro oss, de är ju så ignoranta av sig... Och vad de andra, som du nämnde, beträffar... visst, dem finns och dem är informerade och förberedda...” förklarade han sakligt och tog några klunkar till av vinet. Jag hade emellertid redan tömt mitt glas så fort det hade fyllts.

”Men... Hur... Jag menar... Har ni inte någon som helst plan på evakueringar eller så?”.

”Nix... Sorry man. Det gick inte att komma på något tillräckligt snabbt sätt att fly på, tyvärr”.

”Men... Men den här gapsoneringen som du talade om då? Kan man inte använda sig utav något i den stilen?”.

”Det går dessvärre inte... Som jag sa så kunde den liknas vid en transferens, men inte helt och hållet. Du skulle inte förstå ett jota av vad jag sa ifall jag skulle förklara... Dessutom så har vi inte tillräckligt med tid för det, vi går ju under om en halvtimme”.

”Hur kan du vara så lugn? Varför berättar du det här för mig nu? Hade det inte varit bättre ifall jag hade

fått gå ovetandes om allt det här?” jag andades fort av rädsla och förtvivlan. Jag kände hur tårarna började samla sig.

”Jag måste säga att jag inte alls förstår din reaktion, Groferius Jolt... Detta är ju spännande”.

”Spännande... SPÄNNANDE? Hur i helvete kan du tycka det är spännande? Va?” skrattade jag fram i vild panik.

”Här... Ta det sista av mitt vin, det kan du behöva nu”.

”Visst, det kan jag ju behöva, nu innan jag ska dö och allt...” svarade jag sarkastiskt, men fattade ändå tag i glaset med båda händerna och satte det intill munnen. Jag höll i mig det i ett enda svep och kände hur vätskan nästan genast uträttade sitt verk.

Men jag kände något annat också. Något som jag nog inte var ensam om. Jag kollade på klockan och såg att den var precis fem över åtta. Tellus och de andra planeterna i galaxen gick nu under. Vi förintades i en stor explosion.

Kvar satt bara jag och min bordskamrat vid vårt bord i ett omfamnande mörker.

”Jaha... Det var det det... Några frågor?” sade Ignovald Dargos.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Scar med Poeter.se id #17366 innehar upphovsrätten